

דליה, אשה חברה שלי

המחלה הארורה קטעה את פתיל חייד
והותירה אותי ואת ארבעת ילדינו עם חור
ענק בלב. איך נפרדים? איך ממשיכים הלאה?
למרות שייסורי המחלה פסקו – אין נחמה,
יש עיניים דומעות ועצב עמוק, הבית לא
יהיה אותו בית, חסרונך ילווה אותי בכל
מצב, מי עכשיו ילווה אותי עם האופניים
בריצה? מי ילך איתי לטיולים? מי ילמד אותי
על פרחים וציפורים? מי יטפס איתי על
הרים? איך נשב לארוחת שישי או סתם
ארוחה כשאת לא איתנו?

בעבודתך גידלת דורות של ילדים, כולם
אהבו אותך, ועדות על כך יש ממפגשים
מרגשים עם בוגרים שעברו תחת ידיך. אשה
קטנה אבל ענקית, עובדת חזקה וחרוצה,
המון רגעי אושר חווינו יחד, ארבעה ילדים
נפלאים גידלנו, ספורטאית אמיתית, לא
ייחסת חשיבות יתרה לתחרות ולתוצאה.
היה לך חשוב לסיים באופן שיתן לך חשק
להמשיך. את קו הזינוק למרתון פראג
שחצינו יחד לא אשכח, ובמיוחד את הרגע
המאושר של חציית קו הסיום עם החיוך
שהיה מרוח על פניך. אזכור תמיד איזה
אושר וגאווה הציפו אותי. את דוגמא ומופת
לחברות, אהבה ונתינה, וחברייך הרבים
יעידו על כך. צרי לי כל-כך שנכדיך לכשיגיעו
לא יזכו להכירך, ואת לא אותם, לא תוכלי
להעניק להם אהבה, להשריש בהם את
אהבת הטבע, את העברית התקנית. לא נוכל
למלא את החלל הגדול שהותרת!

נוחי על משכבך בשלווה ובשלום,

אוהב אותך מאד ומבכה על לכתך בטרם עת.

אבי